

og Munden maa vel kaldes noget stor;
 men hvilke smaa og mælkehvide Tænder,
 dens Barnesmil lod se! thi meget snart
 den smilte til mig, hendes Øjne ogsaa,
 dog kun som om de nylig havde grædt
 og vidste, at de skulde græde mere.“

Marian fortæller sin Historie, som jeg gengiver, siger Aurora, mere ordnet men vistnok uden hendes rørende Enfold og Blidhed, uden disse Pavser, som hendes Blikke udfyldte mere veltalende end Ord, uden hendes Minespil og Bevægelser, der mindede om Skovens stumme Beboere, den lette Raa og det frygtsumme Egern. — Hun blev født paa Malvern Hill (et Sted, hvortil Erindringer fra Forfatterindens Barndom knyttede sig) i en ussel Hytte, klinet op i Smug af Ler og Græstørv og udsat for at blive revet om, saa snart Bonden, paa hvis Grund den stod, fik Øje paa den. Faderen drak og mishandlede sin Kone, som igen i Fortvivlelse slog sit lille Barn. Allerede som ganske lille var hun meget ene; hun listede sig bort fra det elendige Hjem og skjulte sig bag en Busk, hvor hun laa og puttete sig ned og stirrede op mod Himlen.

„Ej for at se et Glimt af Englene,
 hun, Stakkelt, havde ikke hørt om Engle,
 nej, men hun laa og stirred' ufravendt,
 hun vidste ej hvorfor, idet hun søgte,
 hun vidste ikke selv at sige hvad.
 Hun tørsted fra den øde, kolde Jord
 op efter noget, der var Glæden ligt.
 Hun saa mod Himlen, til hun blændedes,
 og alt blev mørkt, da syntes hun, det var,
 som om en stor, usynlig Kærlighed
 sig sænkede ned og favned' hende ømt.
 Af den usynlig — store Kærlighed,
 af denne Far og Mor i eet deroppe
 hun lærte mere rent og kønt og godt
 end selv i Søndagsskolen senere,
 hvor gode Damer sendte hende hen
 at sy og læse og at sidde stille
 blandt andre Børn i Række paa en Bæk.“

Hun vokser op og bliver ved at være meget alene og at opdrage sig selv. Bissekræmmeren giver hende ofte Pjalter af Bøger, som er